

En rose fra Homers grav

I alle orientens sange klinger nattergalens kærlighed til rosen; i de tavse, stjerneklare nætter bringer den bevingede sanger sin duftende blomst en serenade.

Ikke langt fra Smyrna, under de høje plataner, hvor købmanden driver sine belæssede kameler, der hæver stolt deres lange hals og træder klodset på en jord, som er hellig, så jeg en blomstrende rosenhæk, vilde duer fløj mellem de høje træers grene, og deres vinger skinnede, idet en solstråle gled hen over dem, som var de et perlemor.

På rosenhækken var en blomst blandt dem alle skønnest, og for den sang nattergalen sin kærligheds smerte; men rosen var tavs, ikke en dugdråbe lå, som en medlidenheds tåre, på dens blade, den bøjede sig med grenen hen over nogle store sten.

"Her hviler Jordens største sanger!" sagde rosen, "over hans grav vil jeg dufte, på den vil jeg strø mine blade, når stormen river dem af! Iliadens sanger blev jord i denne jord, hvorfra jeg spirer! ? jeg, en rose fra Homers grav, er for hellig til at blomstre for den fattige nattergal!"

Og nattergalen sang sig til døde.

Kameldriveren kom med sine belæssede kameler og sine sorte slaver; hans lille dreng fandt den døde fugl, den lille sanger jordede han i den store Homers grav; og rosen bævede i vinden. Aftenen kom, rosen foldede sine blade tættere og drømte ? at det var en dejlig solskinsdag; en skare fremmede, frankiske mænd kom, en pilgrimsrejse havde de gjort til Homers grav; blandt de fremmede var en sanger fra Norden, fra tågernes og nordlysens hjem; han brød rosen af, pressede den fast i en bog og førte den således med sig til en anden verdensdel, til sit fjerne fædreland. Og rosen visnede af sorg og lå i den snævre bog, som han åbnede i sit hjem, og han sagde: "Her er en rose fra Homers grav."

Se det drømte blomsten, og den vågnede og gøs i vinden; en dugdråbe faldt fra dens blade på sangerens grav, og solen stod op, dagen blev hed, og rosen blussede skønnere end før, den var i sit varme Asien. Da lød fodtrin, der kom fremmede frankerer, som rosen havde set dem i sin drøm, og mellem de fremmede var en digter fra Norden; han brød rosen af, trykkede et kys på dens friske mund og førte den med sig til tågernes og nordlysens hjem.

Som en mumie hviler nu blomsterliget i hans Iliade, og

som i drømme hører den ham åbne bogen og sige:
"Her er en rose fra Homers grav!"

* * *